

MEGJELENT

Dr. Hodossy-Takács Előd (DRHE)

(Szentestére is)

I.

(Lekció: Mt 2,1-15)

Előima: Örökkévaló Isten, szerető mennyei Édesatyánk Jézus Krisztus által!

Magasztalunk Téged, aki a magasságban, a hozzáférhetetlen világosságban lakozol, azért, hogy szent Fiadban, a mi Urunk Jézus Krisztusban közénk jöttél, megosztottad velünk örökkévaló dicsőségedet és életedet, s magadra vetted a mi életünk minden terhét és hiábavalóságát. Bocsásd meg, hogy oly sokszor megfélekedünk erről a kegyelemről, meg nem érdemelt, de irgalmadból mégis nekünk hozott nagy ajándékról.

Dicsérünk és magasztalunk Téged azért a csodálatos irgalomért, amellyel emberi Istenünké lettél, és Krisztus által fordulóponthoz juttattad a mi életünket is. Áldunk Téged életünk elmúlt karácsonyaiért, az örömteliekért és a fájdalmasakért egyaránt. Köszönjük a ma karácsonyát szeretteink között, itt a gyülekezet közösségében. Hálát adunk Neked Szentlelked megelevenítő erejéért.

Most is azért könyörgünk, szólaltasd meg közöttünk a Te igédet, a Te evangéliumodat. Segíts meg bennünket, az ige hirdetőjét és hallgatóját egyaránt. Urunk, hisszük, hogy hallottál bennünket. Kérünk, beszélj most velünk kegyelmesen a Te Szentlelked által Jézus Krisztusért. Ámen.

Textus: Titusz 2,11-14

Megjelent. A felolvasott Ige kezdő szava sűrítve, tömören elmondja Karácsony teljes örömhírét. Voltaképp egy karácsonyi istentiszteleten elég is lenne ennyit tudatosítani magunkban: megjelent.

Krisztus megjelenésében az a különleges, hogy bár az egész világ tele volt várakozással, feltűnése mégis váratlan volt; pont mint a mi adventi ünnepléseink, feltéve, hogy maradt még bennünk valami a régi, gyermeki énünkből. A készülődés során valamennyien tudtuk, hogy december 24-én este ismét a gyertya fénye lesz a főszereplő, de az ünnep napjai mégis megérintik, meglepik az embert.

Azt kívánom a gyülekezet minden tagjának, hogy tudjuk átadni magunkat a meglátogatottság érzésének.

Jézus Krisztusban Isten maga lett emberré. Ha ezt kimondjuk, rögtön elbizonytalanodunk, mert ember-voltunkról még ilyenkor is a mulandóság, a gyengeség, a testi létből fakadó nehézségek jutnak eszünkbe, ez pedig természetes módon megszüli a kérdést: miért volt ez jó Istennek? Miért döntött úgy, hogy Isteni magasságából és tökéletességéből alászáll, vállalva mindazt, ami ezzel jár? Isten oldaláról nézve erre a kérdésre tényleg lehetetlen lenne ésszerű választ adni. Krisztus földi születése nekünk, az embernek hozott jót, épp ezért kell látnunk azt, amit alapigénk hangsúlyoz: Jézus Krisztus nem céltalanul jött, hanem azért, mert kezdeni akar valamit az emberrel. Érezte ezt, ösztönösen, a véreskezű király is, ezért engedte szabadjára elfojtott dühét, tudta: a bölcsőlakó érkezése fel fogja forgatni féltve őrzött világát.

Az Úr érkezése ma is arra indít bennünket, hogy lássunk túl a bölcsőn. Karácsonykor valóban lezárul a várakozás ideje, de csak azért, hogy átadja helyét az új időszaknak, amikor engedjük, hogy az emberré lett Isten átfőljön, neveljen bennünket. Mi szeretünk az eseményre koncentrálni, de egy gyermek születése nem csak a születés pillanatáról, hanem az utána következő életről is szól. Idén karácsonykor ne csak az eseményre figyeljünk, a körülményekre: azt helyezzük a középpontba, amit ez az esemény meg fog változtatni az életünkben!

Olyan ez, mint a jegyepár, amikor a küszöbön álló esküvő minden gondja oda sodorja őket, hogy már csak a nagy napot látják maguk előtt; ilyenkor jó, ha mellettük áll egy megbízható ember, aki emlékezteti őket: az esküvő után következik az, amire valójában készülniük kell. Isten most mellénk áll, és azt mondja: adventi várakozásotok véget ért. Eljött Karácsony ünnepe, most figyeljetelek arra, hogy mindez a ti megváltásotokért történt. Isten értünk lépett be az emberi világba, azért, hogy mi ne maradhassunk olyanok, mint azelőtt voltunk. Krisztus át akarja formálni egész életünket, nevelni akar minket. Azt akarja, hogy ettől kezdve életünk Isten mércéjéhez igazodjon.

Az Ige mély kifejezéseket használ, a hitetlenség és a világi kívánságok megvetéséről, megtagadásáról, az igazság és kegyesség diadaláról beszél. Az a kérdés csupán, hogy megvan-e bennünk a készség ennek elfogadására? Mert ez nehéz. Sokkal könnyebb odaállni a jászol mellé, mosolyogni, élvezni a pillanat hatását. De átadni magunkat az Ige hívásának, engedni az isteni nevelés szándékának: ez azt jelenti, hogy elfogadom, Krisztus céllal jött, céllal érkezett közénk. Aki átadja magát az Ige hívásának, az belátta, hogy Krisztus érte vett fel emberi testet, annak minden gyengeségével együtt. Aki engedi, hogy Isten nevelje őt, az változni akar, az méltóvá akar válni a megtapasztalt szeretetre.

II.

Karácsonnyal, az Ige testté lételeével új időszámítás kezdődött el. Természetesen tudjuk, hogy a keresztyén világban Jézus születésének idejét tekintik a "nulla" évnek (még akkor is, ha nem vagyunk benne teljesen biztosak, hogy pontosan számolták ki az időpontot a régiek). A naptárak változtak az évszázadok alatt, az ortodox világ nem is most ünnepli Karácsonyt, de ez nem változtat a lényegen: Krisztus születésével az üdvtörténet új szakaszába lépett a világ. Megkezdődött a kegyelmi idő, és ennek csak az Úr dicsőséges visszajövelete vet majd véget. Az Ige arra kényszerít, hogy megpróbáljuk teljességükben látni Isten ajándékait.

A karácsonyi kiseddel nélkül nincs a keresztet felvevő Krisztus; és Jézus két eljövetele, amit hitvallásunk is megfogalmaz, amit így mondunk: "...született Szűz Máriától..." és „...onnan jön el ítélni...” elválaszthatatlanul összetartozik. Mi vagyunk azok, akik birtokoljuk Krisztus áldozatának jó hírét, mert Ő önmagát adta értünk, ez a mi boldog reménységünk alapja. Tudjuk, Ő belépett a világba, ez megváltásunk biztos forrása. Ez ad nekünk erőt, hogy elhordozzuk a földi nyomorúságok megpróbáltatásait.

A karácsonyi gyermek bibliai történetei mellett sok minden eszébe jut az embernek. Gondolhatunk nyomorúságra, érezhetünk szájalmat: ha csak a pillanat reménytelenségét, az életet adó nő szegénységét látjuk. Gondolhatunk a világ megváltásának üdvöt hozó pillanatára, magasztosságára: ha csak az angyalok karát halljuk. Gondolhatunk az igazság diadalára: ha csupán a zavarodott királyt és a leboruló napkeleti bölcseket vesszük észre. De valahol mélyen mégis érezzük: mindez összetartozik, és együtt beszél a leírhatatlanról. Tanuljuk hát egyben látni a valóság arcait.

Karácsony az örömről szól, és ezért a legfontosabb, hogy az ünnepen ennek az örömmel tudjuk átadni magunkat. Krisztus nem csupán azért jött, hogy neveljen, és elsősorban most sem számonkérni akar, hanem mindenekelezt azért van köztünk Lelke által, hogy nekünk ajándékozza magát. A mai evangélium lényege tehát nem az, hogy mit vár el tőlünk Isten, hanem az, amit Ő ad nekünk. Legfontosabb teendőnk az egyszerű elfogadás; elfogadjuk őt, ahogy ő is elfogadott minket.

Isten átformál, megtisztít, így tesz az ő népévé minket: ez igénk legfontosabb állítása. Ezt várta volna Isten a teremtéstől kezdve az embertől, aki azonban a kegyelem idejének megjelenése előtt képtelennek bizonyult arra, hogy engedjen az Úr hívásának. Karácsony ünnepe emlékeztet bennünket arra, hogy egy néppé, egy új néppé akar szentelni minket Isten, mint az engedelmisség

gyermekait. Lehet, nem értjük a világ más részein élő reformátusok nyelvét; lehet, egyes szokásaik érthetetlenek számunkra, de egy kegyelemből élünk mindnyájan, akik itt, a gyülekezetben együtt vagyunk, és ugyanezt a megelevenítő kegyelmet élvezhetik a tőlünk távol lévők is. Együtt valljuk meg Krisztust, és együtt várjuk vissza őt. Mi elfogadjuk Őt, Ő pedig elfogadva nevel minket. Elfogadva nevel, mintha a modern pedagógiából, annak eszköztárából került volna ide ez a fogalom, de nem, ez kétezer éves evangélium.

A mi Urunk jött, hogy adja magát értünk, jött, mert a világnak rá volt és van szüksége. Eljött, adta magát, megváltott, megtisztított, népévé tett. Olyan egyszerűnek tűnik mindez. Aki megsejti, hogy mindez csak és kizárólag az ő irgalmas, elfogadó szeretetének köszönhető, az igent mond rá és közeledik hozzá. Annak élete nem marad olyan, mint azelőtt volt. Az ilyen ember maga is akarja az embertelenség hátrahagyását, az irgalmatlanságtól való elszakadást. Aki közel engedte magához Istent, az már tudja, élete jó helyen van. Aki pedig oda befészkelte magát, az Úr ölelő karja közt nem érzi tehernek Isten nevelését.

Adja Isten, hogy 2024. karácsonyán megéljük ennek örömét!

Utóima: *Urunk, Istenünk! Ahol Te megjelenesz, ott megváltozik minden. Köszönjük, hogy beléptél a mi világunkba és veled együtt megjelent a kegyelem, az irgalom, a békesség és az öröm. Légy áldott, hogy ezt azért hoztad, hogy megváltozzon a mi életünk. Így tapasztaljuk meg a Te szeretetedet, közelségedet, hogy bármilyen mélyen is legyen a mi életünk, Te ott vagy mellettünk. Áldunk és magasztalunk ezért!*

Kérünk formáld és tisztíts bennünket! Formáld és tisztítsd azok életét is, akik betegségekkel küszködnek, háborúságot szenvednek, akik a gyász terhe alatt roskadoznak, vagy csak egyszerűen a magány terhe nyomasztja őket. Add, hogy megtapasztalják, milyen jó, ha Rád hallgatnak, Benned bíznak és hozzád fohászkodnak és a Te ölelő karjaidba zárkóznak.

Kegyelmesen kérünk, így áldd meg ünneplésünket, együttlétünket, egész életünket. Értünk megszületett Megváltónk, Urunk Jézus Krisztus, kérünk, hallgass meg minket! Ámen.

KARÁCSONYI BEMUTATKOZÁS

Dr. Ledán M. István (DRHE)

Lekció: Lk 2,8–20

Előíma: *Urunk! Istenünk! Köszönjük neked, hogy szól az evangélium. Úgy szól, ahogyan régen is szólt: az Édenen kívül, a prófétáknak, az apostoloknak, templomokban és templomokon kívül. Hála neked, hogy te tegnap, ma és mindörökké ugyanaz vagy. Igéd is ugyanaz. Mi viszont nem vagyunk ugyanazok. Minket átgyúrnak, néha a felismerhetetlenségig átgyúrhatnak a kudarcaink és a sikereink. Olykor éppen a sikereink húznak le, és a kudarcaink emelnek fel. Olyanok vagyunk, mint a folyó: csak a nevünk ugyanaz, állandóan változunk, és állandóan változnunk kell.*

Annyira félelmetes ez, Istenünk! Azt sem tudjuk, hogy áldás vagy átok, hogy változnunk kell; áldás vagy átok, ha egy helyben állhatunk, sziklaszilárdan. Minket, Urunk, a te igéd tart mederben. A te örökké ismerős és örökké új igéd tart meg. Urunk, szavad állandóságért áldunk.

Magasztalunk azért, hogy a mi örökösen változó életünkben is van, ami ugyanaz marad. Nem változott és nem változik, hogy mi a te elhívottjaid és szeretteid közé tartozunk. Nem változott és nem változik az sem, hogy a mi hatalmas Urunknak, a Jézus Krisztusnak a tulajdonai vagyunk. És az sem változott, hogy te, Mennyei Atyánk, szentségre hívtál el minket. Kérünk téged, vezess el mindannyiunkat a hit engedelmességére. A hit a Te ajándékod, Istenünk. Mi meg hadd bontsuk ki most ezt az ajándékot! Ámen!

Textus: Róm 1,1-7

Az embernek élete során viszonylag gyakran kell bemutatkoznia. Ez legtöbbször úgy történik, hogy kezdet fogunk, azt mondjuk, hogy *örvendünk*, és megmondjuk a nevünket. Igazából az ilyen bemutatkozásokról olyan nagyon nem akarunk bemutatkozni. Egy-két dolog azért ilyenkor is kiderül rólunk. Nem abból, amit mondunk, hanem a kézfogásunkból, a testtartásunkból, a tekintetünkől, az arcunk játékából. Kiderül például az, hogy inkább rámenős vagy inkább félénk emberek vagyunk-e. Kiderül, hogy a másikat rokonszenvesnek, ellenszenvesnek tartjuk vagy közömbös a számunkra. Aztán van a bemutatkozásnak az a fajtája, amikor kiscsoportban vagy egy közösség előtt mutatkozunk be. Ilyenkor már több információt mondunk el magunkról. Azt mondjuk el, amit fontosnak tartunk. Beszélünk a családjainkról, életünk eseményeiről, a munkáinkról, a céljainkról.

Amikor József Egyiptomban bemutatkozik a testvéreinek, azt mondja: *én vagyok József, él-e még az apám? Én vagyok József, a testvéreitek, akit eladtatok Egyiptomba. Engem Isten küldött ide előttetek, hogy életben maradhassatok.* Ebben a bemutatkozásban minden benne van, amit József fontosnak tart. Benne van a ragaszkodása a családjához, a gyökereihez. Benne van élete nagy traumája, hogy eladták a testvérek Egyiptomba. Benne van ennek a traumának a feldolgozása, hogy ez az egész azért történt, hogy ő gondoskodhasson a családjáról. Benne van az, hogy József nem idegennek, hanem továbbra is testvérnek tekinti magát. Igen, ez valóban egy *bemutatkozás*: mindent megtudunk Józsefről, ami fontos és lényeges. Bibliaolvasó emberek tudják, hogy Isten is gyakran bemutatkozik a Szentírásban. Újra meg újra, minden nemzedéknek. *Én vagyok atyádnak Istene, Ábrahámnak, Izsáknak, Jákóbnak Istene. Vagyok, aki vagyok –* mondja Mózesnek. Vagyis azt mondja Isten: *én vagyok az, aki elődeiddel voltam, én vagyok az, aki veled vagyok, és én vagyok az, aki utódaiddal leszek. A történelem nem veled kezdődik, Mózes, és nem veled végződik. Én vagyok az, aki mindig jelen vagyok, nemzedékről-nemzedékre.* Ebben a bemutatkozásban is benne van minden, amit Isten fontosnak tart közölni magáról.

*

A római levél első verseiben Pál is bemutatkozik a római gyülekezetnek. Merthogy Pált nem ismerték Rómában. Hallottak róla ezt, azt, de személyesen még nem találkoztak az apostollal. Ezért Pál néhány mondatban elmondja magáról mindazt, amit fontosnak tart. Beszél a munkájáról: arról, hogy Isten kiszemelte őt az evangélium hirdetésére a nem-zsidók között. Beszél élete nagy céljáról: arról, hogy hitre és engedelmességre szeretné felhívni a népeket. És beszél az ő Mesteréről, Jézusról.

Igen különös bemutatkozás ez! Mégpedig azért, mert Pál sokkal többet beszél ebben a bemutatkozásban Jézusról, mint saját magáról. Mintha azt mondaná: ebben a bemutatkozásban nem én vagyok a fontos. Azért mutatkozom be, hogy bemutathassak valakit, aki fontosabb nálam. Én csak azért vagyok fontos, mert Isten egy fontos feladattal bízott meg. Olyan vagyok, mint egy törékeny cserépedény, amibe kincset rejtettek. Én úgy jövök a képbe, hogy van egy örömezetem, amit rám bízta. Ez az örömhír Isten Fiáról szól, aki test szerint Dávid utóda, a Lélek szerint pedig Isten Fiának bizonyult hatalomban.

Egészen pontosan azt olvassuk, hogy *Jézus test szerint Dávid utóda volt, a Lélek szerint pedig a halálból való feltámadásával Isten fiának bizonyult hatalomban.* Mit jelenthet ez? Azt, hogy Jézus kiküzdötte magának az istenfiúságot? Hogy göröngyös úton – ahogy mondani szokás – eljutott a csillagokig: a bethlehemi istállótól az Atya jobbáig? Nyilván nem ezt jelenti. Akkor

hát azt jelentené, hogy Jézus egyszerre ember és egyszerre Isten? Arról beszélne Pál, amit később az egyház úgy fogalmazott meg, hogy Jézus valóságos ember, és valóságos Isten?

Pál persze tisztában volt azzal, hogy Jézus csakugyan megszületett, és csakugyan meghalt, nem csupán „eljátszotta” a születést és a halált, nem csupán úgy tett mintha ember lett volna, hanem valóban az is volt; ahogyan azzal is tisztában volt, hogy honnan jött Jézus a mi világunkba, és hová ment vissza a mi világunkból. De ezzel a különös mondattal, hogy Jézus test szerint Dávid fia, Lélek szerint pedig Isten Fia, Pál nem annyira a Jézus kettős természetéről akart beszélni. Hanem miről?

Amikor Pál testről beszél, igen gyakran az emberi világra gondol, vagy ha úgy tetszik: a történelemre, mely állandóan ismétli önmagát. Arra gondol, hogy nincs új a nap alatt: újra meg újra ugyanazokat a hibákat követjük el, ugyanazokba a zsákutcákba futunk. Azt mondja Pál, hogy „test”, de azt is mondhatná: a történelem mókuskereke. Test, – vagyis ez a nagy rakat reménytelenség, amit történelemnek nevezünk. Amikor pedig azt mondja, hogy „lélek”, az Isten országára gondol. Arra, hogy ez az ország az idők/ a történelem végén megjelenik, de arra is, hogy ez az ország addig is meg-megmutatkozik a mi világunkban.

*

Jézus test szerint Dávid fia. Van családfája. Vissza lehet vezetni Dávidig, sőt Ábrahámig vagy Ádámig. Az akkori világ határvidékén született, zűrzavaros időkben. Zsidó emberként született. Az akkoriban – vagy akkoriban sem – volt egy főnyeremény. A nyolcadik napon – mint minden zsidó gyermeket – körülmetélték. Aztán menekülnie kellett a családnak. Ma így mondanánk: migránsok lettek Egyiptomban. Nem egyedi sors ez. Megtörtént Ábrahámmal, Jákóbbal, és sokakkal, azóta is. Szerették és gyűlölték. Csodálták és üldözték. Úgy halt meg, mint akkortájt elég sok zsidó ember: a rómaiak keresztre feszítették.

A Jézus története így is elbeszélhető. De – mondja Pál – ez csak egyfajta nézőpont, ez csak az egyik szemszög. Ha így látjuk Jézust, test szerint látjuk. Persze, így is látnunk kell őt, vagyis úgy, hogy Jézus az emberi világban, a történelemben élt. Ahogyan mi mindannyian. De látnunk kell őt Lélek szerint is. Ha a Lélek szerint látjuk, akkor azt látjuk, hogy ő az Isten hatalmas Fia.

*

De karácsonykor is így kell látnunk? *Láthatjuk így* karácsonykor Jézust? Isten hatalmas Fia lenne az a védtelen, tehetetlen csecsemő, akinek alig tudnak helyet szorítani Betlehemben? Isten hatalmas Fia lenne az, akit majdnem elpusztít egy véreskezű vazalluskirály? Isten hatalmas Fia lenne az, akit utolsó pillanatban

menekít ki az országból a családja? De Pál nem is azt mondja, hogy Jézus a születésével mutatta meg a hatalmát, hanem azt, hogy a feltámadásával.

A születés a mi világunkhoz tartozik. Akármilyen titokzatos folyamat is, úgy tekintünk rá, mint a világ egyik legtermészetesebb dolgára. A halál is a mi világunkhoz tartozik. Titokzatos dolog, de ugyancsak természetes dolognak tartjuk. A feltámadás nem a mi világunkhoz tartozik. Nem is tudunk vele mit kezdeni, mindaddig amíg Isten el nem juttat a hit engedelmességére. De ha már látjuk, hogy Jézus a feltámadása által Isten hatalmas Fia, akkor már azt is látjuk, hogy Isten hatalma hogyan mutatkozott meg karácsonykor. Látjuk a szálláskeresésben, a bölcsek bénázásában, a menekülésben is.

*

Karácsonykor Isten bemutatkozott az emberiségnek. Azt mondják az angyalok a pásztoroknak: *Szabadító született ma nektek, aki az Úr Krisztus a Dávid városában.* Majd azt mondják: *a jel az, hogy találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban.* Kevés ennél hétköznapibb dolog van: egy gyermek egy bölcsőben. És kevés hétköznapibb helyszín: egy zsúfolt ház vagy valamilyen fészerszerűség. De ha egy kicsit is ismerjük Istent, aligha lepődünk meg ezen.

Mert Isten gyakran mutatkozott be a pusztában, elhagyatott helyeken, egészen hétköznapi körülmények között. Isten karácsonykor nem hatalomban mutatkozott be, hanem erőtlenségben. Test szerint egy zsidó kisfiú látható, ugyanolyan, mint akik aznap, korábban vagy később születtek. Nincs a feje fölött glória, mint a karácsonyi képeslapokon. Csak egy kisgyermek, aki bepólyálva fekszik a jászolban; akinek gyarapodnia kell bölcsességben, testben, Isten és emberek előtt való kedvességben (Lk 2, 52).

*

Sokan bevallják, hogy nem szeretik a karácsonyt. Azt gyanítom, azért nem, mert többnyire egy lebutított, megvágott karácsonyi evangéliumot hirdetünk. Minden csupa béke, öröm, ragyogás, angyalkák és porcukor. Szépen elandalít az, amit karácsonyi hangulatnak nevezünk. És mi ezt a karácsonyi hangulatot leginkább hóval megszórva szeretjük. Aztán visszamegyünk az életünkbe, és mellbe vág a „valóság”. A gondjaink, a betegségeink, a kudarcaink, az elakadásaink. Szóval az, ami a karácsonyi történetben a szálláskeresés, a menekülés vagy a bölcsek bénázása. És ezt a kettőt nem tudjuk összeegyeztetni. És akkor azt mondjuk: inkább nem kérünk a karácsonyi andalításból, hátha úgy megússzuk a karácsony utáni depressziót.

*

Pedig ha megtanulnánk Lélek szerint is látni, azt látnánk, hogy Isten általában az erőtlenségben mutatja meg az erejét. Hatalmas kézzel vezet, amikor

mi „test szerint” úgy látjuk, hogy sodródunk. Mi mélységet látunk, Isten pedig egy lépcsőfokot a magasság felé. Szóval igen, ha a Lélek szerint látnánk, úgy látnánk, mint József, a Jákób fia: *ti eladtatok, de az Isten vezetett engem ide, még hozzá azért, hogy gondoskodhassak rólatok.* Test szerint csak ennyi lenne látható: *eladtatok.* Lélek szerint már az is látható, hogy *az Isten vezetett.* Karácsonykor test szerint csak egy gyermek látható, aki bepólyálva fekszik egy jászolban, Lélek szerint már azt is látjuk, hogy ez a gyermek az az Úr, aki előtt majd meg kell állnom és számot kell adnom. Test szerint legfennebb azt látom: velem van az Isten, mert jól megy a szekér, Lélek szerint azt is, hogy *velem lesz, bármi is történjen.* Akkor is velem lesz, amikor meg kell állnom előtte és számot kell adnom.

*

Azzal kezdtem, hogy az embernek élete során viszonylag gyakran kell bemutatkoznia. Pál is bemutatkozott a római gyülekezetnek. Láttuk, hogy Isten is gyakran mutatkozik be a Szentírásban. Karácsonykor is bemutatkozott. Amikor bemutatkozunk – akár egy kézfogás erejéig – elég sok minden kiderül rólunk. És főleg kiderül abból, ahogyan beszélünk, ahogyan élünk, ahogyan jelen vagyunk a világban. Igazából egy ember nem úgy, nem csak úgy mutatkozik be, hogy megmondja a nevét és elmond magáról néhány információt, hanem azzal, ahogyan él. Ebből, vagyis az életünkből kellene kiderülnie – persze nemcsak karácsonykor – hogy mi annak az Úrnak a szolgálói vagyunk, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Lélek szerint pedig, feltámadásával, Isten hatalmas Fiának bizonyult. Ámen!

Utóima: *Urunk! Istenünk! Köszönjük, hogy ezen az ünnepen újra bemutatkoztál nekünk. Azért is hálásak vagyunk, hogy megmutatkoztál elődeinknek, és hitünk hőseinek az életében. Felemel és megrendít bennünket az, hogy egy hagyományban, egy történetben élünk, és hogy ez a történet nem velünk kezdődött el. Hálát adunk neked Úr Jézus Krisztus, hogy téged test szerint is láthatunk. Láthatunk csecsemőként, menekülőként, vándorként, szenvedőként. Hálásak vagyunk neked azért, hogy ugyanakkor Lélek szerint is láthatunk: láthatunk téged hatalmas Úrnak. Köszönjük, hogy meg akarsz ajándékozni mindannyiunkat azzal a kettős látással, mellyel egyszerre látjuk a láthatót és láthatatlant, a testit és a lelkit. Urunk! Istenünk! Pontosan tudjuk: te azt szeretnéd, ha bemutatkozásainkban, életünk minden megnyilvánulásában kiderülne rólunk: mi annak az Úrnak a szolgálói vagyunk, aki test szerint Dávid utódaitól származott, a Lélek szerint pedig, feltámadásával, Isten hatalmas Fiának bizonyult. Mi is ezt szeretnénk, Urunk. Mi is ez után sóvárgunk. Kérünk, erősítsd meg szívünk szándékát. Ámen!*